Ο μισθός από την γηροκόμηση (Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Νοεμβρίου, 2023

Πῶς κατήντησε ὁ κόσμος! Καὶ στὰ Φάρασα καὶ στὴν Ἤπειρο γηροκομοῦσαν ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα. Καλὰ τὰ μουλάρια, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ποὺ τὸ κρέας τους τρωγόταν δὲν τὰ ἔσφαζαν. Τὰ γέρικα βόδια λ.χ. μὲ τὰ ὁποῖα ὄργωναν, τὰ σέβονταν, τὰ περιποιοῦνταν, τὰ γηροκομοῦσαν, γιατὶ ἔλεγαν: «Φάγαμε ψωμὶ ἀπὸ αὐτά». Δηλαδὴ τὰ ζῶα ποὺ ἦταν ἐργατικὰ καὶ δούλευαν στὸ χωράφι εἶχαν καὶ καλὰ γεράματα. Καὶ τότε οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν τὰ μέσα ποὺ ἔχουν σήμερα. Ἔπρεπε μὲ τὸν χειρόμυλο νὰ ἀλέθουν τὸ ρόβι, νὰ τὸ κάνουν ψιλό, γιὰ νὰ μπορῆ τὸ καημένο τὸ γέρικο βόδι νὰ τὸ φάη. Ὁ σημερινὸς ὅμως κόσμος ξέφυγε· ἀνθρώπους δὲν γηροκομοῦν, ποῦ νὰ γηροκομήσουν τὰ ζῶα!

Ἐγὼ ποτὲ στὴν ζωή μου δὲν αἰσθάνθηκα τόσο καλά, ὅσο ἐκεῖνες τὶς λίγες μέρες ποὺ μοῦ εἶπαν νὰ γηροκομήσω ἕναν Γέροντα. Ἡ γηροκόμηση ἔχει μεγάλο μισθό. Θυμᾶμαι ποὺ ἔλεγαν καὶ γιὰ ἕναν δόκιμο στὸ Ἅγιον Ὄρος ποὺ εἶχε φοβερὸ δαιμόνιο καὶ τὸν ἔβαλαν νὰ γηροκομήση ἕξι γεροντάκια στὸ γηροκομεῖο τῆς Μονῆς. Τὰ χρόνια ἐκεῖνα ἦταν δύσκολα· δὲν εἶχαν εὐκολίες. Φορτωνόταν ὁ καημένος τὰ ροῦχα στὴν πλάτη του μὲ ἕνα ξύλο καὶ τὰ πήγαινε μακριὰ σὲ μιὰ γούρνα, γιὰ νὰ τὰ πλύνη, ἔβαζε ἀλισίβα... Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀπαλλάχτηκε ἀπὸ τὸ δαιμόνιο καὶ ἔγινε μοναχός. Γιατί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ ἴδιος γινόταν θυσία, ἀλλὰ καὶ τὰ γεροντάκια τοῦ ἔδιναν εὐχές.

Πολλὰ ἀνδρόγυνα δυσανασχετοῦν γιὰ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν στὴν οἰκογένειά τους ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες καὶ τὴν γκρίνια τῶν παππούδων ποὺ γηροκομοῦν. Ξεχνοῦν τὶς ἀταξίες ποὺ ἔκαναν οἱ ἴδιοι ἢ τὴν γκρίνια καὶ τὶς παραξενιὲς ποὺ εἶχαν, ὅταν ἦταν παιδιά. Δὲν θυμοῦνται ποὺ δὲν ἄφηναν τοὺς γονεῖς τους νὰ ἡσυχάσουν μὲ τὰ κλάματα καὶ τὰ καμώματά τους. Γι᾽ αὐτὸ ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ συναντοῦν αὐτὲς τὶς δυσκολίες, γιὰ νὰ ξεπληρώσουν κάπως τὶς δικές τους ἀταξίες. Τώρα εἶναι ἡ σειρά τους νὰ συμπαρασταθοῦν καὶ νὰ φροντίσουν τοὺς γέρους γονεῖς τους μὲ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὶς θυσίες ποὺ ἔκαναν ἐκεῖνοι γι᾽ αὐτούς, ὅταν ἦταν παιδιά. Ὅσοι δὲν νιώθουν αὐτὸ τὸ χρέος πρὸς τοὺς γονεῖς τους, θὰ κριθοῦν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἄδικοι καὶ ἀχάριστοι.

Καὶ βλέπω ὅτι τὰ βάσανα ποὺ ἔχουν πολλοὶ κοσμικοὶ μερικὲς φορὲς ὀφείλονται καὶ στὸ ὅτι οἱ γονεῖς τους εἶναι πικραμένοι μαζί τους. Ταλαιπωροῦνται οἱ οἰκογένειες,

γιατὶ δὲν φροντίζουν τοὺς παπποῦδες. Ὅταν τὴν φουκαριάρα τὴν γριὰ ἢ τὸν καημένο τὸν γέρο τοὺς πᾶνε καὶ τοὺς ἐγκαταλείπουν σὲ ἕνα γηροκομεῖο, τοὺς παίρνουν καὶ τὴν περιουσία, καὶ δὲν χαίρονται τὰ ἐγγονάκια τους, ἀλλὰ πεθαίνουν μὲ καημό, τί εὐλογία θὰ ἔχουν μετὰ τὰ παιδιά; Μοῦ ἔλεγε σήμερα μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα ὅτι ἔχει τέσσερα ἀγόρια παντρεμένα ποὺ μένουν στὸ ἴδιο τετράγωνο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ δῇ, γιατὶ συμβούλεψε μιὰ φορὰ τὶς νυφάδες: «Νὰ ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας, νὰ ἐκκλησιάζεσθε»! Οὔ, ἔγιναν θηρία! «Νὰ μὴν ξαναπατήσης, τῆς εἶπαν, στὰ σπίτια μας». Πέντε χρόνια εἶχε νὰ δῇ τὰ παιδιά της καὶ ἔκλαιγε ἡ καημένη. «Κάνε προσευχή, Πάτερ μου, μοῦ εἶπε, ἔχω καὶ ἐγγονάκια· τοὐλάχιστον νὰ τὰ δῶ στὸν ὕπνο μου». Ἔ, τί προκοπὴ θὰ ἔχουν μετὰ τὰ παιδιά της;

Κι ἐνῶ ἡ γιαγιὰ στὴν οἰκογένεια εἶναι μεγάλη εὐλογία, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ καταλαβαίνουν αὐτό. Συνήθως ὁ ἄνδρας πέφτει πιὸ γρήγορα καὶ τὸν ὑπηρετεῖ ἡ γυναίκα του. Ὅταν πεθάνη ὁ ἄνδρας, τότε, γιὰ νὰ μὴν αἰσθάνεται ἄχρηστη ἡ γυναίκα, ἂν τὴν παίρνουν τὰ παιδιὰ στὸ σπίτι τους καὶ φυλάη τὰ ἐγγόνια, αὐτὸ εἶναι πολὺ καλό. Ἔτσι καὶ αὐτὴ ἀναπαύεται καὶ τὸ ζευγάρι οἰκονομεῖται. Γιατὶ ἡ μάνα δὲν προφταίνει μὲ τὶς δουλειές της νὰ δώση στὰ παιδιὰ τὴν ἀπαραίτητη στοργὴ καὶ ἀγάπη. Τὴν δίνει λοιπὸν ἡ γιαγιά, γιατὶ ἡ ἡλικία αὐτὴ εἶναι ἡ ἡλικία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς στοργῆς. Βλέπεις, ὅταν τὸ παιδὶ κάνη ἀταξίες, ἡ γιαγιὰ τὸ χαϊδεύει, ἐνῶ ἡ μάνα τὸ μαλώνει. Μὲ τὴν φροντίδα τῆς γιαγιᾶς καὶ ἡ μάνα κάνει τὶς δουλειές της, καὶ τὰ παιδιὰ ἔχουν τὰ χάδια καὶ τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ ἡ γιαγιὰ ἀναπαύεται μὲ τὴν ἀγάπη τῶν ἐγγονῶν.

Ἔχει μεγάλη εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ ὅποιος κοιτάζει τοὺς γονεῖς του. Μοῦ εἶπε μιὰ μέρα ἕνας νεαρὸς οἰκογενειάρχης: «Γέροντα, σκέφτομαι στὸ σπίτι ποὺ θὰ χτίσω, νὰ κάνω στὸν κάτω ὄροφο δύο διαμερισματάκια γιὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ πεθερικά μου». Πόσο μὲ συγκίνησε! Πόσες εὐχὲς τοῦ ἔδωσα! Ἀπορῶ, πῶς δὲν τὸ καταλαβαίνουν αὐτὸ τὰ ἀνδρόγυνα! Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἦρθε μιὰ γυναίκα καὶ μοῦ εἶπε: «Ἡ μάνα μου, Πάτερ, ἔχει ἡμιπληγία. Βαρέθηκα ὀκτὼ χρόνια νὰ τὴν γυρίζω ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ». Ἀκοῦς; Κόρη νὰ μιλάη ἔτσι γιὰ τὴν μάνα της! «Ἄ, τῆς λέω, εἶναι πολὺ ἁπλό! Τώρα θὰ κάνω προσευχὴ νὰ πέσης ἐσὺ ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ ἡμιπληγία καὶ νὰ γίνη καλὰ ἡ μάνα σου, γιὰ νὰ σὲ περιποιῆται». «Ὄχι, ὄχι, Πάτερ!», φώναζε. «Τέσσερα χρόνια τοὐλάχιστον, τῆς λέω, τέσσερα χρόνια! Βρέ, δὲν ντρέπεσαι; Ποιό εἶναι προτιμότερο; Νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ὑγεία του, νὰ μὴν πονάη καὶ νὰ ὑπηρετῇ ἕναν ἄρρωστο, νὰ ἔχη καὶ μισθὸ ἀπὸ τὸν Θεό, ἢ νὰ ὑποφέρη, νὰ μὴν μπορῇ νὰ γυρίση τὸ πόδι του, νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ παρακαλάη: "φέρε τὴν πάπια, γύρνα με ἀπὸ ἐδῶ, γύρνα με ἀπὸ ἐκεῖ";». Ὅταν τὰ ἄκουσε αὐτά, συμμαζεύτηκε λίγο.

Ἂν ἔρθουν τὰ παιδιὰ στὴν θέση τῶν γονέων τους ποὺ γέρασαν ἢ ἂν ἔρθη ἡ νύφη στὴν θέση τῆς πεθερᾶς της καὶ σκεφθῇ: «κι ἐγὼ θὰ γεράσω καὶ θὰ γίνω μιὰ μέρα πεθερά· θὰ ἤθελα νὰ μὴ μοῦ δίνη σημασία ἡ νύφη μου;», τότε δὲν θὰ ὑπάρχουν τέτοια προβλήματα.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο Γέροντος Παϊσίου Ἁγιορείτου ΛΟΓΟΙ Δ' «Οἰκογενειακὴ ζωή»)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: mumdadandkids.gr*)*